

Stefaan Ledeganck

Braadworst met champagne

Ik had hem al even in de gaten. Hij sprong er dan ook een beetje uit op de tribune met als enige een bekertje pils in zijn handen, waaraan hij zo nu en dan met een bijna schuldige blik voorzichtig nipte. De dubbelwedstrijd tussen de koppels Black/Huber en Muller/Ehritt-Vanc was aan de gang en hij zat een beetje onwennig heen-en-weer te schuifelen op het krappe blauwe stoeltje. Zo nu en dan keek hij hulpeloos rond, in de hoop dat iemand hem even zou uitleggen wat hier nu juist de bedoeling van was.

Tot die kleine felle, Cara Black, na fraai 'serve and volley'-werk nipt buiten sloeg. De handen van onze eenzaat schoten de lucht in en het scheelde niet veel of hij sprong met een luide "Oooehhh! Net naast!" op zijn zitje. Net op tijd merkte hij dat de rest van het publiek zich beperkte tot een bescheiden "Oh", beleefd de handen kort en gereserveerd op elkaar zette en zich dan weer wijdde aan de belangrijke taak van het onhoorbaar zijn. De reeds ingezette uitbundigheid werd dan maar gemaskeerd door nogal bruusk door het weinige haar te strijken en half opgericht de broek recht te trekken. Het was duidelijk, we hadden te maken met een verdwaalde voetbalfan.

Toen hij mijn glimlach ontdekte, rolde hij met zijn ogen, blij eindelijk een begrijpende ziel ontdekt te hebben. Vlug checkte hij even of vrouwlief en haar vriendinnen het niet gemerkt hadden. Want een man in het gezelschap die zich niet weet te gedragen, is toch wel het laatste dat een clubje vrouwen van goede komaf wil meemaken op de prestigieuze Diamond Games.

Terug concentreren op de wedstrijd dan maar, waar net een zuivere bal op de lijn werd afgekeurd omdat de lijnrechter hem buiten zag. "Scheids! Hey scheids!" zou hij normaal gesproken al geschreeuwd hebben, tot zijn stem er zo schor van was dat er nieuw bier gehaald moest worden. Dit keer merkte hij gelukkig op het in het tennis de norm is je te beperken tot ontstemd gemompel of – voor de durvers – even kort fluiten op de vingers. En als het echt meezit, kan er misschien zelfs een 'hawk eye' vanaf, maar dan moet je al het geluk hebben een wedstrijd van Xavier Malisse bij te wonen. De energie van de X-man ontbrak hier duidelijk. Het kwam er nu vooral op aan zo snel mogelijk de absolute stilte te hervatten, want de spelers zouden eens uit concentratie gebracht kunnen worden. De concentratie die nodig is voor een vrijworp in basketbal, is blijkbaar van een heel andere orde. Daar staat het publiek achter de ring lustig te schreeuwen en te zwaaien met witte zakdoekjes en centerfolds uit 'Hustler'. Maar tennis is nu eenmaal gestart als een wat elitaire sport en die gevolgen zullen we nog een tijdje moeten dragen. Al werd op de Australian Open de Balkanoorlog nog eens dunnetjes overgedaan tussen Servische en Kroatische supporters. Zowaar het eerste bekende feit van hooliganisme in het tennis. Net hetgeen het voetbal bij mag houden, gaan ze exporteren.

Gelukkig viel van dergelijke destructieve neigingen niet veel te bespeuren bij onze eenzame fan in het Sportpaleis. Hij had zelfs zijn zwartgeelrode Jupilerhoed thuisgelaten, laat staan dat er een 'Spaanse matrak' in zijn broek verstopt zat. Veel kandidaten om mee amok te maken zouden er trouwens niet geweest zijn, want het merendeel van het publiek was ondertussen langzaam ingedommeld of zat zich hoofdschuddend af te vragen waarom deze walk-over 25 euro had gekost. Het enige vleugje enthousiasme dat over de tribune waaide, kwam er toen de hulpeloze Muller en Ehritt-Vanc erin slaagden een game naar hun hand te zetten. Eindelijk waar voor mijn geld, moet de meest courante gedachte geweest zijn. Het mocht niet baten. Enkele minuten later zat de set er al op.

Halftime, dacht de voetbalfan, en hij boog zich naar zijn vrouw toe. "Even een braadworst halen", zag ik hem lippen. En voor zijn verbouwereerde eega iets kon terugzeggen, ging hij op zoek naar een hotdogkraam in het Sportpaleis.